ပန်းချီ
တောင်ပေါ်
ပျံလွှား
ငြိမ်းချမ်းခြင်းမေတ္တာ
ပ/နှ
နှစ်အုပ်တွဲပေါင်းချုပ်သည်

သူတို့နှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်ရှင်းပြလိုပါသည်။ သူတို့သည် လူနှင့်ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နီး
စပ်ရုံသာမက စိတ်နေစိတ်ထားပါ နီးစပ်မှုရှိလေသည်။ အာဖရိကတွင်သော ဘူရွန်ဒီ တန်ဇန်နီယာ၊
ဂေါ်ဒီလား ချောက်ဝှမ်းများထက်သာလွန်သည့် အချက်မှာ ဘူတန်အကောင်းဆုံးနှင့် ယနေ့ပါ
အကျယ်ဆုံးပင်ဖြစ်၏။ ဂေါ်ဒီလာ ချောက်ဝှမ်းကြီးများ ကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခြင်းမရှိဘဲ
စိမ်းသောတောင်းကား တောတောင်မြေပြင်တွင်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်များပေါ်တွင်ဖြစ်စေ လှုပ်
လှုပ်ရှားနေထိုင်လေ့ရှိကြသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်ကိုယ်သီး
ခြားစီ သင့်မြတ်စွာ နေကြသော်လည်း တစ်ခုပ်ရှုနှင့်တစ်ခုပ်ရု တွေ့ကြသောအခါ၌မူ
ကြီးကျယ်သော ရန်ပွဲကြီးများကို ဆင်နွှဲတတ်ကြသည်......

ထို့ကြောင့် သူတို့အုပ်ကြီး
တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ကြီးများ
ခဲလေသည်။ သူတို့၏အဝိ
များပင်လျှင် သူတို့၏

များနှင့်တွေ့သောအခါ
သည်ပင် တော်ရုံနှင့်ရန်စ
က ရှိသူဖြစ်သော ကျားသစ်
ဖြေ လက်၊ အစွယ်၊ သွားတို့

ဖြင့် သန်မာကြမ်းတမ်းစွာ ခုခံကာကွယ်မှုကြောင့် မကြာ ခဏ သေပွဲဝင်ကြရသည်။ သူတို့
သည် တောထဲ၌အစားစာ ရှားပါးလာလျှင် လူနေရပ်ရွာများသို့ ရဲတင်းစွာ ချဉ်းကပ်လာပြီး လူတို့
စိုက်ပျိုးထားသော သီးနှံစိုက်ခင်းများကို ဝင်ရောက်စားသောက် ဖျက်ဆီးတတ်ကြ၏။ ထိုသို့ ဝင်
ရောက် စားသောက်ရာ၌ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်မှ ကို အစောင့်အဖြစ်ချထား
ကြကာ ခြိမ်းခြောက်ရန်ခြိမ်းခြောက်များလျှင်သာ ထို စောင့်တို့သည် သံကုန်
အော်ဟစ်ပြီး အချက်ပေးတတ်လေသည်.......

သူတို့တွင် သုဘာကစ်ပ်ချိန်နှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
လောက်အောင် အုပ်လိုက်သဖြင့် အော်မြည်ပြီးမှ စိတ်ရာ
ငြိမ်လေ ရှိကြသည်မှာလည်း ထူးခြားမှုတစ်ခုဖြစ်၏...
သို့ စိတ်စနိုင်တွင် အမများသည် သူတို့သားငယ် သမီး
ငယ်များနှင့်အတူ သစ်ပင်ပေါ်၌ နင်းကြမ်းတစ်ခုပြု
လုပ်ကာ အိပ်သော်လည်း ဖခင်ဖြစ်သော အထီးများ
ကား ယင်းတို့အောက်နားရှိ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကို
မှီကာ ကင်းစောင့်ရင်း သတိနှင့် အိပ်စက်ကြ လေ
သည်။ အချို့ သူတို့ကား ဒါကာမေဒ ဝေါဟာရ
အခေါ်အား ဖြင့် `ဂုရီလာမျိုး' ဟုအမည်ပြုရ
သည့် `ချင်ပန်ဇီ မျောက်ဝံမျိုး' ပင်ဖြစ်လေသည်...
သူတို့၏ ဇာတိနေရပ်မှာ အာဖရိ
ကတိုက် အလယ်ပိုင်းဒေသ၏
အနောက်ဘက်နှင့် အလယ်
ပိုင်း တောနက်ကြီးများ
ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာပြည်
အရှင်များရှိ မိန့်ရှင်ကျွန်း'
သို့ ကူးသန်းကာ စားကျက်
ရှာလာကြသော ဇာတိ
ငယ်.. သည်
ဇာတ်လမ်းဖြစ်လာ
မို့ ခုခဲ့ရပါတော့သည်..

ပင်လယ်ထဲဝယ် သင်္ဘောပျက်ပြီး
သောင်မရောက် သက်မပျောက်ဘဲ
မိဂကိုင်ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိလာ
သော လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ
ဦးလှထူးနှင့် ဒေါ်ခင်မတိုးပင်.....
ကင်း...ဂျွတ်..
ဂျွတ်...ဂျွတ်....
ဒေါ်ခင်မှာသူ့လိုပင် သဲသောင်စပ်
ကမ်းနားတွင် ခွေခွေလေးလဲနေရှာ
သည်........
ခင်မ...
ခင်မ...
အင်း....
ဟင်း...ဟင်း..
၄

ဦးစွာသတိရလာသူမှာ ဦးလှထူး။ သတိရရချင်း ထကာ စိတ်ပူပန်စွာ ဖြင့်ဇနီးဖြစ်သူကို လိုက်ရှာသည်...
ခင်မ..ခင်မ.. သတိရလာပြီ လားဟင်!
ဒေါ်ခင်မ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်ကာ......
အင်..ရေ... ရေဆာလိုက်တာ... ခင်မတို့ ဘယ်ကိုရောက် နေတာလဲဟင်၊ မောင် ကြီး......
ဦးလှထူးက ကျယ်ပြန့် လှသော စိမ့်ရှိုင်းကျွန်း ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ..
မောင်ကြီးလဲ ဘယ်သိပါ့မလဲ ခင်မရယ်...

ခပ်လှမ်းလှမ်းကမ်းစပ်ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း တစ်စစီကြေကာ ပျက်စီးနေသော သူတို့စီးလာသည့် သင်္ဘောပျက်ကို ဝမ်းနည်းစွာ တွေ့ရ၏……
ဒီမှာကြာကြာ နေလို့မကောင်းဘူး ခမ်း..ထထ..တောင်ကြီး ကို ခိုနားစရာ တစ်ခု ဆောက် လုပ်ကြရင် ကောင်းမယ်..
ကံအားလျော်စွာပင် သင်္ဘောပေါ်မှ မျောပါလာသည့် ပစ္စည်းတချို့၏ အကူအညီဖြင့် သစ်ပင်ကြီးကြား တစ်ခုတွင် သစ်ပင်အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့လေး ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့လေသည်……

သည်လိုနှင့်အချိန်တွေ တစ်စစကြာလာသောအခါ ပဋိသန္ဓေတည်ကာ ပေါ်လာသော ခေါင်မြ၏ကိုယ်ဝန်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ရင့်မာလာခဲ့တော့သည်......
ဆာလိုက်တာ ခေါင်မရယ်..မောင်ကြီး စားစရာတစ်ခုခု သွားရှာဦးမယ်.....
ခေါင်မ ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ နွမ်းသော မျက်နှာဖြင့်...
မရှုံတော့ မောင်ကြီးရယ်၊ ခေါင်မ ဗိုက်ကအရမ်းနာလာပြီ မွေးတော့မယ်နဲ့ တူပါရဲ့...
မိုးလုံးထဲမှာ ခေါင်မအတွက် မှာယာခတ်သွားသည်။ ခေါင်မ ညည်းညူနေသည်ကို သူမကြည့်ရက်ပါ........
အင်း..ကျွတ်ကျွတ် နာလိုက်တာ မောင်ကြီးရယ်...
ဟင်..! ဟုတ်လား
အားတင်းထားပါ ခေါင်မရယ်....

ခေါက်သိုးတော,
အားအင်ချိနဲ့ရာ
သည်ကြားမှ
မိဘတို့၏မေတ္တာ
စွမ်းအားဖြင့်...
သားရတနာကို ဆောင်ဖြင့်
စွာမွေးဖွါးနိုင်လိုက်လေ
သည်........
အုဝဲ...
အုဝဲ...
အုဝဲ
အုဝဲ....
အုဝဲ...
ကလေးငယ်မိခင်ကတော့
အနှံကို လွှမြှင့်သွားတော့၏...
ဤသည်ကာပင်အန္တရာယ်ကို
မိတ်ဆွေကြီးသယောင်ဆောင်
ရှိခဲ့ရပါ တော့ သည်.....

တစ်ရေး…၊ ထိုတစ်ရေးကား
ဦးလှထွန်းတို့မိသားစုကံဆိုး
မှိန်လျှောင်ကြွယ်သည့်ညပင်…
ထိုနောက် များပြားလှသော
ချင်ပန်ဇီမျောက်ဝံအုပ်ကြီး…
ဟေ!
အူဝဲ.. အူဝဲ…
အူဝဲ… အူဝဲ…
အူဝဲ
ဟာ
ကလေးငယ်ငိုသံကြောင့် မျောက်အသေ
ခြောက်ကလေးကို ပွေ့ချီထားသော ချင်
ပန်ဇီမျောက်ဝံမကြီးတစ်ကောင်လည်း
တဲလေးပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့
နောက်မှာတော့ ဂေါ်ရီလားအရွယ်ခန့်
မျောက်ဝံဆိုးကြီးတစ်ကောင်……
မျောက်ဝံအုပ်ကြီးကိုကြည့်ကာ
ဒေါ်ခင်မ နှင့်သွေးသွေး မှာ ရပ်တန့်သွား
သည်။ ဓါးမြောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ
မျောက်ဝံအုပ်ကြီးနှင့် ဦးလှထွန်းရင်
ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရတော့သည်……

သေစမ်း.. အပုတ်ကောင်တွေ....
ထိုစဉ်..ကလေးငယ်လေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော မျောက်ဝံမကြီးမှာ ရက်များရှည်လျားစွာ မစွန့်နိုင်မချိရက်လှ၍ ချီထားခဲ့သည့် မျောက်အသေကောင်ကလေးကို သွတ်ချ
ပစ်လိုက်ပြီး၊ သူ့အတွက်ရင်သွေး အစားရပြီဆိုသော အသိဖြင့် ကလေးငယ်ကို ကောက်ယူပွေ့ချီကာထွက် ပြေးတော့သည်။ ဦးလှထူး ဓားချိန်ထိုးလိုက်ထားပါသော်လည်း ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်သော မျောက်ဝံများ၏ အန္တရာယ်ကို မကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပေ....
နောက်ဆုံးမှာ ဦးလှထူး သည်လည်း၊ ဒေါ်ခင်မနုသည်၊ ဘဝ တစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ရပါတော့သည်......

မိခင်မျောက်ဝံမကြီးမှာကလေးငယ်လေးကို
မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ အရိပ်
တကြည့်ကြည့်ဖြင့်သာ ချစ်ခင်ရှာ၏.....
ကလေးငယ်မှာ
မျောက်ဝံမျိုးနွယ်ထဲဝယ်ကြီးပြင်းလာ
ရသူဖြစ်၍ မျောက်စရိုက်၊ မျောက်အမူ
အမူတို့ကိုသာ ယဉ်ပါးကာ မျောက်ဝံ
တို့၏ ဘာသာစကားကိုပါ တတ်ကျွမ်း
နားလည်နေတော့သည်.....
သူ့ကမ္ဘာလောက
ရှိ သူနှင့်တူသော
လူသားမျိုးနွယ်စု
ရှိသည်ကို တော
တွင်းသားလေးမသိ
နိုင်ရှာပါ.....

သည်လိုနှင့် ရက်ကလေးများကြာညောင်းသွားပြီး တစ်နေ့တွင်......
မောင်ဦးလှထွန်းတို့ နေခဲ့ကြသော လင့်စင်တဲလေးပေါ်သို့ တောတွင်းသားလေး မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်ရှိသွားရာ အရိုးစုနှစ်ခုနှင့်အတူ ဖုန်မှုန့်များတက်ကာ ရှုပ်ပွကြဲပြန့်နေသော ပစ္စည်းတချို့ကို တွေ့ရသည်......
ထိုပစ္စည်းများကြားမှ ပြောင်လက်နေသော လော့ကက်သီးလေးတစ်ခုကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်စဉ်......
ဟိုဟိုသည်သည် ကလိနေရာမှ လော့ကက်သီးလေးကို ဖွင့်မိလျှက်သား ဖြစ်သွားရာ ဦးလှထွန်းနှင့် ဒေါ်ခင်မြင့်တို့၏ ဓါတ်ပုံများကို တွေ့မြင်သွားသောအခါ......

ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရ၏... ....စိတ်ထဲ၌ အလိုလိုသိမ်းထားချင်စိတ်ပေါ်လာပြီး လော့ကက်သီးလေးကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားလိုက်သည်.........
ထို့နောက် အနီး၌တွေ့ရသော ဓားမြှောင်ငယ်ကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်စဉ်...
ဓါးသွားက မဆော်တဆ လက်ဖဝါးကို ခွဲထိသွားရာမှ-တိုက်ခိုက်စရာကောင်းသော လက်နက်တစ်ခုအဖြစ် အသုံးပြုရန် စိတ်ကူးရရှိသွားလေသည်...

တစ်ခုသော နံနက်… နေရောင်ခြည်အောက်တွင် တောတွင်းသား
လေးနှင့်သူ့သူငယ်ချင်းမျောက်ဝံတို့ ဆော့ကစားနေကြစဉ်…
မျောက်ဝံများ အလန့်တကြား ဖြစ်ကာ သစ်ပင်များပေါ်
တက်ပြေးကြသည်။ တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကား
နှလုံးသွေးများ ရပ်တန့်သွားစေရာပင်…
လျှင်မြန်ပြတ်လတ်မှုကြောင့် သူ
ရှောင်တိမ်းနိုင်လိုက်သော်လည်း
သူ့သူငယ်ချင်း မျောက်ဝံလေးခမြာ
ကံဆိုးသွားရှာသည်……

သူ့ယော်ချ်ခြဲဂျက်
ကို မကြည့်ရက်သော
သူသည် ခါးတွင်ချိတ်
ထားသည့်ဓါးမြှောင်ကို
ဆွဲထုတ်ကာ သစ်နက်
ကြီးကို ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်သည်....
သူတစ်ခုပြန် ကိုယ်တစ်
ခြားစီစေသော တိုက်
ပွဲကိုကြည့်ကာ မျောက်
ဝံအပေါင်းတို့ ရင်တမမ
ဖြစ်ရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်
စေ နောက်ဆုံးတော့ မီး
ရှောင်ယေါ်က သစ်နက်
ကြီး၏ ဇီဇနိကို ချေမှုန်း
ကာ ကောက်သိမ်းလေး
လိုက်လေသည်......
ဟွဲ ဟွဲ

အန္တရာယ်ဆိုးကို အောင်မြင်သည့်အထိမ်း
အမှတ်အဖြစ် သူ ဟစ်ကြွေးလိုက်သည်။
မျောက်ဝံခေါင်းတို့နှင့် ဝိတောင်းအားရ
ဖြစ်ကာ သူ့အား သောင်းသောင်းဖြဖြ
ချီးကျူးထောပနာပြုကြသည်.....
တောတွင်းရှိသူသည် အင်အားကြီးမားသော
ဘုရင်တစ်ဆူဖြစ်လေပြီတည်း။ အမှတ်တရ
အဖြစ် ကျားနှယ်ပါကလေးများကို သူလည်
ပင်းတွင် ဖြတ်ယူ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်...
သို့သော်.. အုပ်စုတွင် ဗိုလ်ကျအောင်ကျင့်လိုသူ ဂေါ်
ရီလာ မျိုးနွယ် မျောက်ဝံဆိုးကြီးကား ထိုအချိန်မှစ၍
တောတွင်းသားလေးကို မုန်းတီးခဲ့လေတော့သည်...

တောကြီးသည် နက်သထက်နက်၍ နေခြည်ပေါက်လေး တစ်စက်ပင်
မမြင်ရတော့ပါ။ ထိုတောနက်ထဲသို့ ကိုင်းရင်းသမားတော်ကြီး ဘိုးသီ
လ ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် ဆေးမြစ်ဆေးဥများ လိုက်လံရှာဖွေ
ရန် ရောက်ရှိလာကြသည်။ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသဖြင့် ဆေး
ဖက်ဝင်အပင်များ ပေါများသော်လည်း သားရဲတိရစ္ဆာန်ကိုတော့
သတိထားနေကြရသည်............
ထိုစဉ်- သူတို့နောက်သို့ မမျှော်လင့်သော အန္တရာယ်
ဆိုးများ လိုက်ပါလာသည်ကို ဘိုးသီလတို့ မသိကြချေ...

ဘိုးသီလနှင့်ကျန်တစ်ယောက်တို့လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြရသည်...
တပည့်ဖြစ်သူ သဲချောင်းကား ကံမကောင်းရှာပါ မြားမှန်ကာ နေရာတွင်ပင် ခွေချပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်.........
ဘိုးသီလ၏ လက်မောင်းကိုလည်း မြားတစ်စင်းက လာစိုက်၏။ သို့သော် ဘိုးသီလကား အားတင်းကာ ပြေးသည်... ရန်သူများမှာ သဲသဲမဲမဲလိုက်လာကြ၏...

ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျလေသည့်သား ဘိုးသိလ အဖို့ လွတ်လမ်းမမြင်တော့ပါ။ ရှေ့မှာက ရေတံခွန်၊ နောက်မှာက ရန်သူများ။ မျက်လုံးတို့ ကျိန်းစပ်ပြာဝေသွားလေပြီ….
အပြစ်အမျက်တို့က မြန်ဆန်လွန်းလှသည်….
လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် တစ်ဖက် တစ်ယောက်သည် နွယ်ကြိုးကိုဆွဲ၍က ဘိုးသိလကိုပွေ့ချီပြီး ရေတံခွန်တစ်ဖက်ကမ်းပါးဆီသို့ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်……

ဘိုးသီလ သတိပြန်လည်လာသောအခါ လက်
လောင်းမှူးဖြား မှာ မရှိတော့ပေ။ နေတ်ရာတွင်
လွှဲ တတ်တတ်ဆေးဟု ထင်ရသောအရွက်တချို့
ကို ထုချေ သိပ်ထည့်ကာ စည်းလေးထားသည်
အား...ကျွတ်... ကျွတ်...ကျွတ်...
ထို့နောက် မြေကြီးထဲမှ တူးဆွ
ထားသော ဆေးမြစ်တချို့ကို
ဝါးပြီး ဘိုးသီလကို ခွံ့ကျွေးလေ..
ဆိပ်မြေဆေးနေမှာ
ပဲဟုပြောသိမ်းရင်း ၎င်း
ဒုနှာဖြင့်ဖြိုးခဲ့ရသည်
သတိကောင်းစွာ ရ
လာသောဘိုးသီလကို
ကြည့်ကာ သူ့မျက်
နှာ ဒိတိတွေဖြစ်
နေသည်........

ထိုစဉ်…လှစ်ခနဲ ဖြင့်သူ ပျောက် သွားပြန်၏…
ခဏကြာတွင် ပြန်ရောက်လာ ပြီး သူ့ပါးစပ်ဖြင့် ငုံယူလာသော ရေ ကို ဘိုးသီလ၏ပါး စပ်ထဲသို့ ပြဲဟ ၍ထည့်ပြန်သည်.
ဒါး… ဖရု… ဖရု… ဂလု…
ဘိုးသီလ ရှုရှာသော်လည်း ဆေးတာကို တပြုံမဆိုရ။ ဝေါင်းတည်းကကြိုက်မြို့ချရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ သည် ကလေးငယ်အဖြူကောင်များသည် လူတွေနှင့်မတူ တစ်မျိုးကြီးပြား နေသလားဟု တွေးထင်နေမိ၏……

ထိုအခိုက်.....
ဟေ့!..သွား.. သွား..သွား..
ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ လူကလေးရယ်- အဘမှာ လူကလေး ကယ်တဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ် ကွယ်....
ဒါနဲ့..လူကလေးက ဒီတောထဲကို ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ ဟင်...!
ဘိုးသီလ ဘာပြောနေသည် ကိုသူမသိ၊ သူနားမလည်သော ဘာသာစကားနှင့်... စကားတဆန့်ပြောနေသည်
လူကလေး... အဘမေးနေတယ် လေ ဒီတောထဲကို ဘယ်တုန်းက ရောက် နေတာလဲ ဟင်...!

ဆူပြန်ဒီပျောက်
ဝံကြီးများကိုတွေ့
ပြီး ဘိုးသီလကျောက်
လန့်နေတော့သည်...
တောတွင်းသားလေးက
သူ့အဖေါ်များကို...
အော်ဟစ်ခေါ်
ထုတ်လိုက်၏...
တစ်စုံတစ်ရာ လေးနေမှန်း
သိသည်။ သူ့ နှုတ်ခမ်းများ
ရှုံ့လာကြ၏။ သို့ရာတွင်
သူ့စကားများကို ဘိုးသီလ
နားမလည်နိုင်ရှာပါ.....
ထိုစဉ်မှာပင် မိခင်ပျောက်
ဝံမကြီးက တောတွင်းသား
လေးကို ငှက်ပျောသီးများ
လာပေး၏။ တောတွင်းသား
လေးက အခွံများ နွှာကာ
ဘိုးသီလကို ခွံကျွေးသည်...

ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည်မို့ ဘိုးသိလအားပါးတရစား သည်။ စားနေရင်းမှပင်၊ မျောက်ဝံတွေကြားမှာကြီးပြင်းလာ ရတဲ့ကလေးဖြစ်မှာပဲ... ဟုတွေးမိကာ စိတ်မကောင်းဖြစ် ရရှာသည်.....
ဘယ်လိုဝဋ်ကြွေး တွေကြောင့်ဒီဘဝဆိုးကို ရောက်နေရတာလဲကွယ့် ကလေးရယ်...
တောတွင်းသားလေးမှာ သူ့နှင့်တူသောဘိုးသိလ ကိုကြည့်ကာ သဘောကျ၍မဆုံးဖြစ်နေလေတော့ သည်။ လူသည် လူ့နှလုံးသားနှင့်သာ နီးစပ်မှုရှိ သည် မဟုတ်လား.....
မျောက်ဝံတွေ ကြားမှာဘိုးသိလ အဆင်ပြေသော် လည်း အောက်ထပ် မြိုင်ဘက်တစ်ခိုး တိုးလာမည်ကို ခိုး၍မကြည့် မြင်နိုင်သူကား... ကါလီသားမျောက် ဝံဆိုးကြီးပင်ဖြစ် လေသည်......

ဘိုးသိလ ပေါက်ထဲရောက်သည့်မှာ တစ်လနီးပါးခန့်ရှိသွားပြီ။ ဒဏ်ရာ
များလည်း ပျောက်ကင်းသွားသလို တောတွင်းသားလေးနှင့်လည်း...
တစ်စသက်ဝင်စ ရင်းနှီးသွားကြပြီဖြစ်၏။ ဆက်နွယ်ခဲ့သော မှု
နှလုံးသားက တစ်လကျော်ကို တစ်လျှောက် နားလည်မှုရှိစေခဲ့လေပြီ။
ဒါ..ဒါ...
ဒါ...ဒါ...
ဒီ..ဒီ...
ဒီ.ဒီ....
ဝါး.ဟား..ဟား..
ဝါး.ဟား..ဟား..
မဆိုးဘူး...
မဆိုးဘူး..လူကလေး
ကို စကားသင်လို့
ရပြီ....

ဒီမှာ လူကလေး... ဘဘကို ခေါ်ကြည့်ပါဦး... ဖေါ်မင်း ဘဘ....
နှုတ်ခမ်းကို လှုပ်ရှားကြိုးစား ပနီတား ခေါ်ကြည့်သည်။ သို့ သော် မရချေ....
ဖေါ်မင်းပါ လူ ကလေးရဲ့... နောက်တော့ ခေါ်လို့ရသွားမှာပါ... ခေါ်လေ လူကလေး... ဘ... ဘ... လို့....
ဖိုးဖိုးပ ဇွဲမလျှော့ချေ။ ထပ်တွင်သော ခေါ်ခိုင်းနေ သည်။ ထို့ကြောင့်....
အဖ... အဖ... အဖ... ဘ...

အိုသိလ ဝမ်းသာအားရပြုံးသွားသည်...
ဟုတ်ပြီ လူ့ ကလေး ဟုတ်ပြီ ဒါဟာ လူကလေးကို ခေါ်မယ်...ဒီမှာ... လူကလေး....
ဘစ်...ဘစ်... ဘစ်...ဘ..
လူကလေး..
အစ်...အစ်... အ...ဘ....
လူကလေးက အိပ်ပျော်တာ မကြာ....
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ကြည်နူးမှုတွေ ရွှန်း ရွှန်းဝေနေတော့သည်...

ကိုသီလ အချိန်ပြည့်ကြိုး စားသင်ပေးမှုကြောင့် တောတွင်းသားလေးမှာ လူစကားများကိုအတန် ငယ် နားလည်နေပြီဖြစ် သည်။ တစ်နေ့ ခေါင်းဆံ ပင်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများ ရှည်လျားသဖြင့် သင် တုန်းဓါးနှင့်မှန်ကိုထုတ် က သုတ်သင်ရှင်းလင်း ပေးဖို့ ကိုသီလ ကြံစည်
ရှ..ရှ.. မကိုင်နဲ့ လူ ကလေး...
အာ...
မမြင်ဖူး၍ သင်တုန်းဓါးကိုလက်နှင့် သွားကိုင်ရာ ဒဏ်ရာဖြစ်သွားသဖြင့် လန့်ဖြန့်ကာ နောက်ဆုတ်သွားသည်
ကိုသီလ သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်သည်။ တောတွင်းသားလေးက လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်လေးရာ...
ဪ... ဒါလား...သင် တုန်းဓါး တဲ့..
ပြောကြည့်စမ်း လူကလေး...သင်တုန်းဓါး၊ ပြောကြည့်စမ်းပါ လူကလေး ရဲ့ သင်တုန်းဓါး... လို့...

သူ့နှုတ်ခမ်း လေးများလှုပ် လာပြန်သည်..
သင်..တုန်.. ဂါ......
ဒီ..ဒါး.. သင်..တုန်း.. ဂါး....
သင်..တုန်.. ဂါ....
ကိုသီလ ရင်ထဲဝယ် ဒိတ်ဖြစ် လာသည်။ မှန်ကလေးကိုယ့် ကကြည့်နိုင်ပြန်ကာ..မှန် ဆွေရှင် သူရပ်ပါလာ၍ပန် ပြန်ကာ သွတ်ချလိုက်၏ ကို သီလ တယားပားနှင့်ရယ် ပြန်သည်.....
ဇာဇ်..ဇာဇ်ဘ.. ဇာဇ်ဘ..သင်.. တုန်..ဂါး....
မဟုတ်ဘူး လူကလေး....ဒါ မှန်...